

PESMI

Igor Malahovsky

PRELUDIJ

pred okni se pozibavajo zaprašene ciprese
tu se ne zbirajo ljubimci v skrivnih pomenkih
zapuščene ciprese

in vonj po razpadajočem mesu

in prah s pločnika

sobota

bach

bach

bach

borovci visoko na peščenem pobočju

ki se ga ne dotakne veter s svojo tišino

ne ne boš prišel zastonj pričakuješ

s svojim hladnim šarmom sobote

bach

bach

bach

toccata v nobeni tonaliteti

v nobenem znanem zaporedju

zagrnj okno preveč svetlobe porabi

kaktusi so na omari

kaktusi in dober pes

kaktusi ne kažejo življenja navzven

v svoji notranjosti pa imajo zalogo vode

v puštinji živijo

med množico kamenja in kamenčkov

v svojo lastno množico vrasli

ali v samoto

sami

svobodni

prosti

z vodo v svoji notranjosti...

SOBOTA, NEDELJA

1

prihajajo črni gozdovi
polni težkih sene
in tako strašno sam sem med debli
prijajajo
prijajajo
kot da nikogar ni
in v mojih živcih letajo
razbeljene ptice
in gnezdiyo svoja zastrupljena gnezda
in ne čutim kril
kako udarjajo
vedno bolj blizu meni
v vseh mojih prstih
brezoblični glasovi
se odbijajo od noči
in utrudljivo mirno sveti luč
s svojo fosforno motnostjo
proseva skozi kožo
in me počasi grize
kot morje
skale
svojih obal
ni lune ne vetra
ki bi razbila sobote
razbila
trhlo steklo okoli mene
ki me zapira v prostranost
prostosti
osamljenih ...

2

mlačna sopara
poletnega dne
popoldne
in slamnato pričakovanje

stvari
velikih ali majhnih
ki vedno so daleč
ali preblizu
da jih nikoli ne morem doseči —
sonce ždi v sobi
in prsti so sami
in trudni
in v zraku vonj nečesa
kar mora iti
pa se ne vrne —
med okni samevajo kaktusi
proč od
svojega peska in kamnov
od svoje polne samote
popoldne
in neznatno gibanje ur
včasih kdo ki gre mimo
pozabi na jutri —
steklenost trenutkov
prozornih kot
glasovi...

DOLINA

Evald Flisar

Dolga leta je stal nad podoljem visok bor, o katerem so govorili, da je starejši od treh stoletij. Samotaril je tam, kot da so vsi pozabili nanj. Gozd ob njem so že zdavnaj posekali, na njegovem mestu pa je rasla mladež in se bohotila v gosto grmičevje. Poleg te hostice je bil še bolj velik, kot da je njen praded in varuh. Videli so ga tudi z druge strani podolja, pa s severa, kjer je gričevje raslo v višje vzpetine, in celo z ravnine, z juga, če je bilo jasno nebo. Dolga leta so ga prale nevihte in v burnih nočeh bi nemalokrat izgubil glavo. Ker so vetrovi pihali največ od zahoda, se je v letih utrudil in sklonil krivenčasto postavo nad podolje. Ljudje so v njem videli skrivno znamenje; posebno ob nevihtah v poletnih nočeh je zastrašujoče vihral pred bliskajočim ozadjem. A leta in leta ni strela udarila vanj. In ljudje so rodili legendo: